Κατάκρισις (Αγ. Δημήτριος του Ροστώφ)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 5 Ιανουαρίου, 2010

Λύτρωσι από τις αμαρτίες σου ποτέ δεν θα βρης, όσο δεν εφαρμόζεις την εντολή και την προειδοποίηση του Κυρίου: «*Μη κρίνετε ίνα μη κριθήτε· εν ω γαρ κρίματι κρίνετε κριθήσεσθε, και εν ω μέτρω μετρείτε μετρηθήσεται υμίν*» (Ματθ. 7. 1-2). Ποτέ να μην κρίνης, γιατί ένας είναι μόνο ο Κριτής, που θα κρίνη ζώντας και νεκρούς. Κοίτα μόνο τον εαυτό σου και τα έργα σου, για τα οποία θα κριθής. Δεν βλέπεις πόσες αμαρτίες έχεις; Πώς τολμάς λοιπόν να κατακρίνης τον άλλον;

Μην κρίνης αν δεν θέλης να κατακριθής. Μην κρίνης, γιατί είσαι κι εσύ ένοχος της ίδιας αμαρτίας. «*Αναπολόγητος ει, ω άνθρωπε, πας ο κρίνων· εν ω γαρ κρίνεις τον έτερον, σεαυτόν κατακρίνεις· τα γαρ αυτά πράσσεις ο κρίνων*» (Ρωμ. 2. 1).

Ερεύνησε και καλλιέργησε τον εαυτό σου, και μην ασχολείσαι με τα ξένα αμαρτήματα. Δεν θα δώσης λόγο στον Θεό γι΄ αυτά, αλλά για τα δικά σου. Σου ζήτησε κανείς να παρατηρής και να καταγράφης τις αμαρτίες των ανθρώπων; Αντίθετα, έχεις υποχρέωσι να παρακολουθής τη δική σου πνευματική πορεία: Ευαρεστείς τον Κύριο; Εκτελείς τις εντολές Του; Ακολουθείς τα ίχνη Του; Μιμείσαι τη ζωή των αγίων; Είναι κάθε πράξις, κάθε λόγος, κάθε σκέψις σου αρεστά στον Θεό;

Ποιός, αλήθεια, είναι απαλλαγμένος από την αμαρτία; Ποιός θα βρεθή ανένοχος; Μήπως εσύ; Προφήτης του Θεού ήταν ο βασιλιάς Δαβίδ, κι όμως εβόησε: «*Εν ανομίαις συνελήφθην και εν αμαρτίαις εκίσσησέ με η μήτηρ μου*» (Ψαλμ. 50. 7). Ο ένας είναι ένοχος σε τούτο, ο άλλος σ' εκείνο. Ο ένας στο μεγάλο, ο άλλος στο μικρότερο. Όλοι αμαρτωλοί, όλοι ένοχοι, όλοι άνομοι, όλοι αναπολόγητοι. Όλοι έχουμε ανάγκη από το έλεος του Θεού, όλοι ελπίζουμε στη φιλανθρωπία Του. Διότι «*ου δικαιωθήσεται ενώπιον του Κυρίου πας ζων*» (Ψαλμ. 142. 2).

Γι΄ αυτό μην κατακρίνης αυτούς που σφάλλουν. Μη σφετερίζεσαι το έργο του Θεού. Μη γίνεσαι αντίπαλος του Κυρίου, αρπάζοντας το αξίωμα που κράτησε για τον εαυτό Του. Και με τα ίδια σου τα μάπα αν δης κάποιον να αμαρτάνη, μην τον καταδικάσης, μην τον κακολογήσης, μην τον διασύρης, μην τον εξουθενώσης. Καταδίκασε τον διάβολο που τον εξαπάτησε και τον έριξε στην αμαρτία. Αν όμως καταδικάσης τον

αδελφό σου, θα επιβεβαιώσης τον μεγάλο και άλογο εγωισμό σου. Και πρόσεξε, γιατί θα πέσης κι εσύ στο ίδιο αμάρτημα. Κατά κανόνα, όποιος κρίνει τον άλλον για κάτι, πέφτει κατόπιν στο ίδιο. Κάλυψε λοιπόν σπλαχνικά με τη σιωπή το σφάλμα του αδελφού σου. Κι αν μπορής διόρθωσέ τον με αγάπη και ταπείνωσι. Αν δεν μπορής, μείνε στη σιωπή σου και καταδίκασε τον εαυτό σου για τα δικά σου αμαρτήματα. Σου αρκούν αυτά.

«*Τί βλέπεις το κάρφος το εν τω οφθαλμώ του αδελφού σου, την δε εν τω σω οφθαλμώ δοκόν ου κατανοείς;*» (Ματθ. 7. 3). Τα μάτια σου πέφτουν πάντα στα ξένα αμαρτήματα και όχι στα δικά σου. Είσαι τυφλός όπως ο Φαρισαίος, που έλεγε: «*Ο Θεός, ευχαριστώ σοι ότι ουκ ειμί ώσπερ οι λοιποί των ανθρώπων, άρπαγες, άδικοι, μοιχοί, ή και ως ούτος ο τελώνης*» (Λουκ. 18. 11). Να όμως που δικαιώθηκε ο κατηγορούμενος και καταδικάσθηκε ο κατήγορος.

Σου θυμίζω ένα περιστατικό από το Γεροντικό, και κράτησέ το στη μνήμη σου:
Πήγε κάποτε ο αββάς Ισαάκ ο Θηβαίος σε κάποιο μοναστήρι. Εκεί είδε έναν αδελφό να σφάλλη και τον κατέκρινε. Μόλις όμως έφυγε και βγήκε στην έρημο, παρουσιάσθηκε ένας άγγελος Κυρίου, στάθηκε μπροστά στην πόρτα του κελιού του και δεν τον άφηνε να μπη. Εκείνος τότε τον παρακαλούσε να του εξήγηση την αιτία. Και ο άγγελος του αποκρίθηκε: «*Ο Θεός με έστειλε να σε ρωτήσω: Πού προστάζεις να βάλω τον αδελφό που έκρινες;*». Αμέσως ο αββάς Ισαάκ κατάλαβε το νόημα των λόγων του αγγέλου και του έβαλε μετάνοια λέγοντας: «*Αμάρτησα, συγχώρησέ με*». Ο άγγελος τότε του είπε: «*Σήκω, σε συγχώρησε ο Θεός. Και φυλάξου από δω και πέρα, να μην κρίνης κανένα πριν τον κρίνη ο Θεός*».

(Από το βιβλίο "Πνευματικό Αλφάβητο" του Αγίου Δημητρίου Ροστώφ, ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ, 1996)

Διαβάστε περισσότερα από τις εκδόσεις της Ιεράς Μονής Παρακλήτου πατώντας εδώ

"*Η Άλλη Όψις θα ήθελε θερμά να ευχαριστήσει τον Καθηγούμενο της Ιεράς Μονής, για την ευλογία δημοσίευσης των αποσπασμάτων*"